

Svatou církev obecnou

Převod materiálu

Drahomíra Dušková Havlíčková

Pořadí v lekci

41

Téma

Církev je první, ale ne poslední krok Ducha svatého. Církev je tvořena lidmi a posváćována Bohem. Církev je spoleěenství Kristových svědků.

Cíle

- Děti zažijí, že mají své důležité místo ve sboru, v církvi. Společně hledají, co je spojuje.
 - Děti přemýšlejí o církvi, o sboru a také o tom, co mohou pro sbor udělat, jaké mají obdarování.
 - Děti si uvědomí, čím je pro ně osobně církev, přemýšlejí o slovech „svatá“ a „obecná“ a také o poslání církve. Děti slyší, že církev je tělo Kristovo a ony jsou jednotlivé části těla. Zažijí, že každá část je důležitá.
-

Pro učitele

Poznámky k textu

K výpovědi kréda

Církev

- Výpověď o církvi je součástí tohoto článku Kréda, článku o Duchu svatém. „Církev jako viditelné spoleěenství Kristových svědků je důsledkem působení Ducha svatého.“ (P. Pokorný, Apoštolské vyznání)
- Jak trefně říká katolický teolog Alfred Loisy: „místo království Božího přišla církev.“ Církev žije na rozhraní věků — žije ve světě, ale zvětšuje, že jeho budoucností je nový svět.
- V Krédu není „věřím v církev...“, ale „věřím církev“ — to je důležité, protože k církvi se nepřiznáváme stejným způsobem jako se přiznáváme k Bohu.
- Ekklésia — znamená veřejné shromáždění svobodných lidí, toto slovo se užívalo už v řeckém překladu Starého zákona pro shromáždění Izraele jako Božího lidu. Církev je spoleěenství těch, kdo vyznávají Ježíše Krista jako svého Pána. Také se někdy říká „církev Pán“.
- Dar Ducha svatého je osobní dar, Duch svatý je dán každému zvlášť (Sk 2,3b), ale vede do spoleěenství — „byli spolu“ (Sk 2,42b).
- Nový zákon nabízí tři obrazy církve — církev jako dům (Mt 16,15–18 a Mt 7,24–29), církev jako vinný kmen (J 15,1–17) a církev jako tělo Kristovo (Ef 4,11–16 nebo 1Kor 12,12nn).

Svatá

- Slovo „svatý“ zde není myšleno jako svatost lidských osob, jejich mravní dokonalost, ale spočívá ve spojení s Bohem, ukazuje na Boží dar.

- „V Církvi je přítomna mezi lidmi svatost Pán?... která si v paradoxní lásce vždy volí za nádobu své přítomnosti špinavé ruce lidí. Je to svatost, která uprostřed hříchu Církve vyzařuje jako svatost Kristova, která se ukazovala právě ve styku s hříšníky, které Ježíš přitahoval do své blízkosti.“ (J. Ratzinger: *Úvod do křesťanství*) To je velké znamení Boží lásky a vřemosti k nám lidem.
- Svatost Církve může znamenat, že jeden nese břemeno druhého, protože všichni jsou nesení Kristem.
- Církev je společenství svůdků (to je tajemný motiv knihy Skutky — „budete mi svědky“, říká Ježíš před svým nanebevstoupením), není to uzavřené ghetto „spravedlivých a vyvolených“, je to boj nesvatých o svatost.
- Církev v průběhu historie mnohokrát chybovala. Často byla na straně moci a schvalovala a ospravedlňovala věci neospravedlnitelné (války, otroctví, útlak, antisemitismus atd.). Církev je hříšná stejně jako lidé, kteří ji tvoří. Církev ale vždy měla ve svém středu muže a ženy, kteří se nenechali strhnout tím špatným, vytrvale vystoovali a svým životem žili evangelium Kristovo.
- Církev je Bohem milovaná navzdory své nedostatečnosti, nevěrnosti, hříšnosti a Bůh ji neustále obnovuje, odpouští jí posvěcuje ji a zve znovu na cestu následování. Církev žije z Boží milosti — na církev se na jedné straně vztahuje mocné působení Ducha svatého a na druhé straně odpuštění hříchů.
- Musíme vzít vážně i to, že se dnes stala církev pro mnohé hlavní překážkou víry.
- A tak navzdory všemu vyznáváme „svatou církev obecnou“ a „svatých obcování“, protože věříme, že církev patří Pánu Bohu a Pán Bůh církev obnovuje a napravuje.
- „Církev je různorodé těleso, ale to, co jí dává církví, je Boží milost, Boží vyvolení a poslání. Církev je svatá, protože ví, komu má vyznat své viny, je nepřemožitelná, protože ji obnovuje Bůh sám.“ (P. Pokorný, *Apoštolské vyznání*)

Obečná

- Na jednu stranu existuje různost (různé dary Ducha, různé údy těla), která obohacuje, na druhou stranu jednota, která spojuje. Církev je jen jedna, protože Kristus je jeden. Jak říká apoštol Pavel: „Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; jeden je Pán, jedna je víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech.“ (Ef 4,4–6)
- Existuje jen jedna obecná církev všech, kteří vyznávají Ježíše Krista podle Písma a věří v Boha Trojjediného.
- Už v novozákonní době si křesťané uvědomovali, že všechny jednotlivé místní církve (*ekklésia*), tvoří jednu církev Kristovu, která je Kristovým tělem a on zase její hlavou. (Ef 1,22)
- „Jednota církve je tedy založena na jediném Bohu Otci, Synu i Duchu svatém, který si církev shromažďuje. *Obečná* se řecky řekne *katholiké*, katolická.“ (P. Pokorný, *Apoštolské vyznání*)
- *Církev obecná znamená:*
 - církev, do níž patří všichni, kteří se hlásí ke Kristu;
 - církev rozšířená po celém světě, jedna ve všech různých národech, rasách, organizačních útvarech a formách zbožnosti;
 - jedna církev v průběhu dějin, církev, která udržuje apoštolskou tradici.

K příběhu

V příběhu Sk 2,37–47 je církev popsána takto: byli pokřtěni, vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se a nakonec přemýšleli, že byli všemu lidu milí. Zde máme vlastní první definici církve: církev je tam, kde se učí slovo Boží, kde se vysluhují svátosti, kde se sdílíme a rozdělujeme a kde se modlíme. Takto to zní velmi jednoduše, ale církev je tvořena konkrétními lidmi, a tím se to značně komplikuje, protože lidé jsou někdy hodně komplikovaní. Obraz tohoto společenství je idealizovaný, protože z dopisů apoštola Pavla, ale i ze samotných Skutků apoštolských víme, že v církvi byly od začátku problémy. Zde však nejde o chválu prvotní církve, ale spíše o to ukázat trvalé znaky, které k církvi nezbytně patří:

1. Vytrvalé naslouchání učení apoštolů — naznačuje, že stát se křesťanem není jednorázová záležitost. Ti, kdo uvěřili, také stáli o to dozvídat se víc, růst ve víře. Apoštolové byli ti, kdo mohli dosvědčit, co

odpovídá Ježíšovu u?ení.

2. Byli spolu — z poslucha?? zv?stovaného slova se vytváří spole?enství.
3. Dalším znakem je lámání chleba (spole?né jídlo, které mohlo vyústit do eucharistického jídla jako zp?ítomn?ní Ježíšovy poslední ve?e?e i Ježíšova stolování s nalezenými h?išníky). Ve?e?e Pán? m?la také funkci sociální — diakonickou (chudí se mohli najíst), spole?enskou (souvisí s „byli spolu“ — bohatí, chudí, mladí, staří).
4. Modlitba — není to jen spole?enství p?átel, kte?í si poslechnou zajímavou p?ednášku a p?itom se najedí — je to bohoslužba. V jeruzalémském prost?edí nep?jde o charismatickou modlitbu — volnou, jazyky atd., spíš jde o (židovské) liturgicky ustálené modlitby (žalmy apod.) a také modlitbu Pán?.

Úskalí

Výpov?di

„Svatá církev“, jak vyznáváme v Apoštolském vyznání, není církev moráln? bezchybná. Církev má za sebou i mnoho špatného, nezastírejme to. Zd?razn?te, že svatost znamená její odd?lení k ur?ité služb?, její povolání Bohem.

P?íb?hu

Idylický obraz prvního spole?enství církve nemá navodit dojem, že na za?átku bylo vše ideální a nám už zbývá jen roz?arování, že te? to tak není a snad ani nem?že být. P?íb?h není jen zachycením skute?nosti, ale smíme jej chápat jako pozvání k ví?e a životu ve sboru i jako zaslíbení a inspiraci pro naše spole?enství. Je to jakýsi návrat k základ?m sborového spole?enství.

Odkazy

Lochman, Jan Milí?: *Krédo: základy ekumenické dogmatiky*. Praha: Kalich, 1996.

Pokorný, Petr: *Apoštolské vyznání: Výklad nejstarších k?es?anských v?rou?ných text?*. T?ebenice: Mlýn, 1994.

Ratzinger, Joseph: *Úvod do k?es?anství*. Brno: Petrov, 1991.

Nouis, Antoine: *Un catéchisme protestant*. Réveil Publications, 1998.

Kohák, Erazim: *Hesla mladých sviš??*. Praha: Kalich 1999.

Pro d?ti

Pro p?edškolní d?ti

Nemusíte využít všechny otázky, je to inspirace pro váš rozhovor s d?tmi o sboru, o církvi.

Shromážd?te se dnes s d?tmi kolem velkého prázdného papíru. Dejte jim chvíli ?as, aby se zklidnily. Pak se jich ptejte: Jaký je ten papír, d?ti? Je prázdný. Nepopsaný. ?istý.

Když Ježíš vystoupil ke svému Otci, z?stalo po n?m prázdné místo. U?edník?m se po Ježíšovi stýskalo. Dal jim Ježíš n?jaký dárek než odešel? Co jim poslal? Poslal jim Ducha svatého, ten se n?kdy taky maluje jako holubice. *Namalujte do horní ?asti papíru holubici nebo jen jednoduchý symbol ptá?ka*. Ten Duch jim dával sílu, odvahu, radost. Za?ali o Ježíši vypráv?t všem lidem kolem sebe a potom za?ali také cestovat do okolí.

Vždycky n?kam p?ijeli a tam n?komu ?ekli: „Ježíš t? má rád, pošli to dál.“ *M?žeme si to vyzkoušet. ?ekn?te nejbližšímu dít?ti: „Ježíš t? má rád, pošli to dál.“ Dít? bu? pochopí, že to má ?íct sousedovi nebo mu pora?te. Po?kejte, až se ta zpráva vrátí zase k vám.* A takhle p?esn? se ší?ila víra až dorazila i do Evropy, i k nám do... (vaše vesnice, m?sto, okolní obce). Vznikaly sbory, vznikala církev. Lidé, kte?í uv?žili, se odjakživa scházeli, byli spolu, vzpomínali na Ježíše, slavili ve?e?i Pán?, starali se o chudé, nemocné, m?li společné bohoslužby, modlili se. Stejn? jako to d?láme i my dnes.

*Za?n?te malovat veliký d?m — jednoduše schematicky, vždy když namalujete jednu ?áru, zeptejte se d?tí, jestli už ví, co malujete, pokračujte, namalujte st?echu, to už nejspíš budou v?d?t, co to je. Ano, je to d?m. Velký d?m. Nakonec p?imalujte na st?echu k?íž nebo kalich. Zeptejte se d?tí, jestli ví, co je to za d?m. Ano, je to kostel. Nebo by to taky mohl být náš sbor tady v... Co to je sbor? Co to je církev? Jsou to jenom kostely, fary, farní zahrady? Nebo to jsou taky lidé? Sbor je místo, kde se scházíme na bohoslužby, na ned?lku, kde máme kamarády, kam s námi chodí rodi?e, babi?ka s d?dou, sourozenci... Co tomu domu ještě chybí? Ano, dve?e. Mám je namalovat otev?ené, nebo zav?ené? Co myslíte? Mohou sem k nám do sboru, do kostela chodit r?zní lidé, t?eba i z ulice anebo sem mohou chodit jen ti, kdo jsou tady zapsaní, kdo dostávají sborové dopisy, kdo platí salár — peníze? A co ještě chybí tomu domu, kostelu? Ano, okna. K ?emu jsou dobrá okna? T?mi mohou lidi koukat dovnit?, co tam d?láme. A my zase m?žeme koukat ven, co se d?je na ulici, kdo pot?ebuje pomoc. Nebo m?žeme vyv?trat. A co tam uvnit? d?láme? D?láme taky n?co pro druhé? Co se d?je ve sboru, v kostele? Kdo tam chodí? *Pozv?te d?ti, aby si vzaly tužky a do každého okénka namalovaly sebe a t?eba i svoje rodi?e, sourozence (Namalujte alespo? tolik okének, kolik máte d?tí v ned?lce).**

Chodíte sem do sboru, do kostela rádi? Pozvali byste sem svoje kamarády? Co byste na n? z toho okénka zavolali, jak byste je pozvali? Zkuste to.

Do sboru, do církve chodí r?zní lidé — mladí, sta?í, d?ti, nemocní, zdraví, chudí, bohatí... (*M?žete d?tem ukázat obrázek z Erazim Kohák: Hesla mladých sviš?? str. 87.*) Jací ještě? A každý tady má svoje místo. Každý je tady v tom velkém dom? d?ležitý. Máme tu i r?zné úkoly — t?eba pan varhaník hraje p?i bohoslužbách na varhany, pan fará? nebo paní fará?ka p?ipravuje bohoslužby, d?lá svatby, poh?by, k?tí, chodí na návšt?vy aj., vaše maminky sem chodí uklízet, tv?j d?da chodí sekát trávu kolem kostela, tvoje babi?ka d?lá výzdobu v kostele, tv?j táta roznáší sborové dopisy, vy se tady u?íte o Ježíši, zpíváte. (*P?izp?sobte vaší situaci, pokud vládnete malí?ským talentem, m?žete na papír jednotlivé lidi p?imalovat nebo nalepit vyst?íhané postavy z fotek apod.*)

Sbor tvo?í lidé. A tak ob?as d?láme chyby, ob?as se i pohádáme nebo naštve. Ale pak se zase modlíme, prosíme Pána Boha o odpušt?ní a jdeme společn? k ve?e?i Pán?.

Jsme tak r?zní. Podívejte se na sebe, každý vypadáte jinak, sm?jete se jinak, umíte r?zné v?ci, a p?ece nás n? co spojuje? Co to je? Co nás to spojuje? Pro? sem vlastn? chodíme? Co nás drží pohromad?? Spojuje nás víra v Ježíše, v Pána Boha, v Ducha svatého. Duch svatý nás dal takhle dohromady — to je základ našeho sboru, našeho společného domu. Kde jsou d?ti základy domu? Jsou vid?t? Nejsou, ale jsou d?ležit? ví?te? Pro?pak? (*Do základ? m?žete namalovat Ježíš?v k?íž nebo kalich ve?e?e Pán? nebo bibli nebo srdí?ko.*)

Ten d?m je krásný. Aspo? mn? se líbí. Zdá se mi, že je tam uvnit? p?íjemn? a milo. Lidé se na sebe sm?jí, koukají z oken, pomáhají si... To je dob?e, že máme otev?ené dve?e. M?žeme n?koho pozvat. (*Pokud ve vašem sboru n?co trochu chybí, m?žete to zmínit tady — možná by bylo dobré se na sebe víc smát, pozvat ještě n?jaké d?ti, aby vás tu bylo víc, navštívit ještě paní XY, protože je zrovna nemocná.*)

Nakonec se d?tí zeptejte, jestli se jim ten d?m taky líbí? A jestli rádi chodí do sboru, do kostela? Ukažte jim, že za náš sbor se m?žeme také modlit. M?žete se jich ptát, za co by se cht?li ve sboru pomodlit nebo sami formulují modlitbu:

Pane Bože, děkujeme ti za náš sbor, že se můžeme spojit? scházet a povídat si o tobě, zpívat písničky, modlit se. U nás, prosíme, abychom jako ty pečuješ o nás, my uměli být pozorní a otevření k sobě navzájem. Amen.

Můžete také použít vyprávění o první církvi z knihy Tinie de Vries: *Tím vše začíná*, str.120–121 nebo povídání o církvi z Tinie de Vries: *Hrajeme si v Boží zahradě*, str. 11–20.

Pomůcky: velký papír, tužky.

Pro mladší děti

Dnes si budeme vyprávět o církvi, protože církev je pro život věry důležitá. Víte, co je to církev? Kdo do ní patří? K čemu je dobrá? Víte do jaké církve patří náš sbor? Do Českobratrské církve evangelické. Ale také do církve Kristovy, do obecné církve. To jsou všichni, kdo vyznávají Ježíše Krista, Boha Otce Všemohoucího a Ducha svatého a je jedno jestli jsou tady na zemi zapsáni v katolické, evangelické, baptistické, nebo jiné církvi.

Vezměte si velký papír a namalujte na něj velký dům.

Každý dům, který má vydržet bouři, hromobití, vichřice, vánice, chumelenice, povětrí a třeba i zemětřesení, musí mít především dobré... (*nechte děti hádat*) základy. Taky musí mít kvalitní... (*nechte děti hádat*) střešní krytinu, aby do toho domu moc neteklo, pevné... (*nechte děti hádat*) stěny a hlavně dobré... (*nechte děti hádat*) obyvatele.

Náš sbor je také takový dům, který má pevné základy — co myslíte, že je tím základem sboru? Na čem stavíme? (*Napište, co děti říkají, pod dům, nebo namalujte symboly, diskutujte o tom, můžete se jich ptát, zda jsou základy vidět a zda je nějak vidět, jaké ty základy jsou, zda se to někdy ukáže*) — Ježíš Kristus, láska, přijetí, odpuštění, křesťanství...

Co je tím stavebním materiálem? My lidé, naše obdarování, schopnosti, dovednosti, naše víra — jsou to cihly, každá je jiná, a proto ten dům možná na pohled vypadá všelijak. Ale důležitá je, jak se v tom domě bydlí, jaká tam panuje nálada a co z toho domu vychází. Je důležitá, zda místo odporného zamořujícího kouřového vzduchu vysílá do ovzduší pokoj, mír a lásku, zda místo nebezpečného odpadu mu z okapů přetéká štěstí, různé dárky pro chudé, hladovějící a trpící a zda dveře toho domu jsou stále a pro všechny otevřené.

K čemu slouží takový dům — přístřeší, ochrana, bezpečí, místo, kde mám své věci, svou rodinu, dům se může stát domovem. A k tomu všemu může sloužit i sbor — každý tam má své místo, a přitom tam jsou lidé dohromady, něco se tam děje, přichází tam noví lidé, rodí se tam děti, umírají tam lidé, je tam veselo a někdy trochu smutno, jsou tam krize, neshody. Ve sboru přijímáme posilu, povzbuzení, dobré slovo, poučení, sdílení, někdo nám pomůže nést nějakou tíhu, nějaký problém, někdo se za nás modlí. Ale zároveň sbor, stejně jako dům, potřebuje nějaké ty opravy, náklady, nějakou práci. Sbor něco potřebuje a očekává, aby žil — naši ústřední, spolupráci, peníze, víru, život v následování.

A ještě jedna důležitá věc: „Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li místo Hospodin, nadarmo bdí strážný.“ (Ž 127) Není-li tím základem našeho sboru Pán Ježíš, jeho láska až na kříž, nadarmo se snaží staršovstvo, synodní rada a všichni ostatní.

Každý člověk — dítě, mládež, dospělí i staříci, bohatí i chudáci — může mít ve sboru své místo.

Sbor se může stát domovem pro všechny. Je to možné? Jaké máme schopnosti? Dovedete si představit, co byste mohli ve sboru dělat? Co bychom mohli nabídnout? Co umíme, v čem jsme dobří?

Každé dítě dostane „cihlu“ (z papíru) a na ní zkusí napsat nebo namalovat, co může ve sboru dělat, čím může přispět, co umí a to cokoliv — opravovat auto, zpívat, mluvit anglicky, malovat apod. Cihlu si děti mohou

ozdobit, vybarvit, potom ji nalepte na ten d?m.

Vidíte, každá cihla je jiná. To není náhoda ani chyba, že máme každý r?zné nadání, chut?, p?ání, sny. V Bibli ?teme, že nás takové stvo?il B?h. B?h vdechl ?lov?ku život, oživil ho svým Duchem. A každému z nás dal zvláštní dar, schopnost, nadání nebo talent. (Bible tomu říká charisma.) Jsou to r?zné v?ci, ale všechny pocházejí od Boha, z jeho Ducha. Takové nás B?h chce (zp?váky, ?tená?e, malí?e, poslucha?e atd.), takové nás stvo?il. A p?ece pat?íme k sob?, pot?ebujeme se navzájem. Každému Pán B?h sv??il ur?ité poslání, a tím má sloužit ostatním. A to je církev — spole?enství Bohem r?zn? obdarovaných a povolanych lidí.

Církev za?ala vznikat po Ježíšov? uk?ižování a vzk?íšení, když se v jednom jeruzalémském byt? na shromážd?né snesl Duch svatý — ten je držel pohromad? a dával jim sílu zv?stovat všem okolo, že Ježíš Kristus je Mesiáš. Tak se k?es?anství dostalo i k nám do Evropy, k nám do ?ech, do.... (*dopl?te váš sbor, okolní obce*).

Na záv?r místo modlitby m?žete s d?tmi zazpívat píse? *Jeden Pán, jedna víra* (678 — dodatek evangelického zp?vníku).

M?žete využít pracovní list — <http://goo.gl/DUuAJP>.

Pro starší d?ti

Se staršími d?tmi m?žete využít „kartu charakteristik církve“ (dostupné na Evangnetu — <http://goo.gl/NYUQUi>, <http://goo.gl/Nw6v5I>). Nechte d?ti, a? si ji vyplní a pak o tom spole?n? mluvte, m?žete zhodnotit, která odpov?? „vyhrála“ atd.

Varianta 1

1. Dnes si budeme vypráv?t o církvi, protože církev je pro život víry d?ležitá. V Apoštolském vyznání víry vyznáváme: „v??ím svatou církev obecnou.“ ?ím je pro vás **osobn?** církev?

Na malé karti?ky si napište jednotlivé výroky, hesla. Doprost?ed stolu umíst?te bibli, kalich, talí?ek s chlebem, k?iž, sví?ku, fotku vašeho kostela, ze sborového života, n?jaký církevní tisk nebo Evangelický kalendá? apod., kolem t?chto r?zných symbol? církve rozprost?ete jednotlivé karti?ky. Poproste d?ti, a? si každý vybere tu, která pro n?ho vystihuje církev, kolem jedné karti?ky se m?že shromáždit i víc d?tí.

(Karti?ky: významná politická síla, lodi?ka Petrova, spole?enství poutník?, pomoc pro m?j život, místo, kde se ?lov?k m?že cítit dob?e, tradice, t?lo Kristovo, otev?ený d?m, rodina, moje parta, spole?enství k?es?an?, spole?enství pokrytc?, blázni, v??ící lidé, bezpe?né místo, svatá a obecná atd. M?žete si vymyslet svoje varianty, ?ím by mohla být pro d?ti církev.)

Ptejte se d?tí, pro? si vybraly právn? tuto karti?ku?

2. Na velký papír napište ?ty?i slova — CÍRKEV, SVATÁ, OBECNÁ, POSLÁNÍ. Ke slovu „církev“ d?ti mohou nalepit vybrané karti?ky a pak tam m?žete ješt? vy sami dopsat: Církev je viditelné spole?enství Kristových sv?dk?. Vybidn?te d?ti, a? zkusí vymyslet, co by mohlo znamenat „svatá“. P?ípadn? se jich m?žete ptát — svatá — znamená to, že církev je skupina dokonalých bezh?íšných jedinc?? V jakém smyslu je církev svatá? Její svatost spo?ívá ve spojení s Bohem, církev pat?í Bohu, je odd?lená pro službu. Vybidn?te d?ti, a? zkusí vymyslet, co by mohlo znamenat „obecná“.

Existuje jen jedna obecná církev všech, kteří vyznávají Ježíše Krista podle Písma a věří v Boha Trojjediného. Základní jednotkou jsou jednotlivci — věřící, kteří svoji víru sdílejí společně a vytvářejí na jednom místě sbor, který je součástí jednak nějaké určité církve — my patříme do Českobratrské církve evangelické — ale také je součástí obecné církve, těla Kristova.

3. Jak by se vám líbil tento citát? „To je nevlastnější církev, společenství všech Bohem vykoupených, kteří mají něco společného. A tak jsou z gruntu kamarádi, i když se třeba ještě osobně neznají. Nebo tradiční — jsou sestry a bratři v Kristu.“ (Erazim Kohák: *Hesla mladých svěťů*) Nebo byste to řekli jinak?
4. Kde se v Bibli dozvíme, jak církev vznikala? Zkuste si najít Skutky apoštolské 2,37–47.

Nyní s dětmi zkuste na základě čtení textu ze Skutků formulovat poslání církve.

(V příběhu Sk 2,37–47 je církev popsána takto: byli pokřtěni, vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se a nakonec přemýšleli, že byli všemu lidu milí. Zde máme vlastní první definici církve: církev je tam, kde se uží slovo Boží, kde se vysluhují svátosti, kde se sdílíme a rozdílujeme a kde se modlíme atd. viz poznámky pro učitele k příběhu).

5. Na závěr místo modlitby můžete s dětmi zazpívat píseň z Dodatku 678 Jeden Pán, jedna víra.

Varianta 2 — sbor jako tělo (živý organismus)

1. Každé dítě nebo skupinka dětí přečte jeden text:

„Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů.“ (1Kor 12,1–31)

„Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, tak i my, ať je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údý. Máme rozlišené dary podle milosti, která byla dána každému z nás: Kdo má dar prorockého slova, ať ho užívá v souhlase s vírou. Kdo má dar služby, ať slouží. Kdo má dar učení, ať učí. Kdo dovede povzbuzovat, nechť povzbuzuje. Kdo rozdává, ať dává upřímně. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo se stará o trpící, ať pomáhá s radostí.“ (1Kor 12,4–8)

„Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch; rozdílné služby, ale tentýž Pán; a rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech. Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu... To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce.“ (1Kor 12,4–5)

„Kristus předchází všechno, všechno v něm spočívá, on jest hlavou těla — totiž církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých — takže je to on, jenž má prvenství ve všem.“ (Ko 1,17–18)

Tento obraz těla je víc než přirovnání. Kristus je opravdu s církví spjat tak těsně, že je možné říci: církev je jeho tělem — církev je s Kristem nerozlučně svázána, ale tak, že on je jí stále nadřazen.

2. Podívejte se na své tělo — co všechno vidíte? Ruce, nohy, břícho, hlavu, prsty, páteř...

Zavěťte oči a zkuste vnímat i to, co nevidíte a uvědomte si, k čemu ty orgány slouží. Máte srdce, plíce, ledviny, játra, žaludek, máte mozek, žíly, šlachy, klouby.

Každá část těla je jiná, plní jinou funkci a každá je velmi potřebná.

Te? se nadechn?te a vydechn?te a ješt? jednou. Soust?e?te se na sv?j nádech a výdech.

Když se nadechujete, n?co p?ijímáte. Když vydechujete, n?co dáváte.

3. *M?žete rozd?lit d?ti do dvou skupin — jedna skupina zkouší vymyslet, co p?ijímáme ve sboru, ?eho se nadechujeme a druhá skupina vymýšlí, co vydechujeme, co dáváme druhým.*

Tak to funguje i ve sboru — lidé ve sboru dýchají ?erstvý a zdravý Boží vzduch, Boží lásku, odpušt?ní, p?ijetí a zároveň vydechují pomoc nemocným, bezdomovc?m, lidem trpícím, ve válce. Hodn? p?ijímáme v bohoslužbách a hodn? dáváme p?i sbírkách, nebo když se jede do domova d?chodc? zpívat a povídat si s babi?kami.

Sbor je t?lo, které p?ijímá od Pána Boha dobré dary, velikou sílu a p?edává ty dobré dary dál mezi lidi. Nádech bez výdechu nem?že být.

4. Vezm?te si papír a namalujte n?jakou ?ást t?la nebo n?jaký orgán, který vás vystihuje.

Dáme to dohromady, utvo?íme t?lo. Kdo je hlavou toho t?la?

5. Na záv?r místo modlitby m?žete s d?tmi zazpívat píse? *Jeden Pán, jedna víra* (678 — dodatek evangelického zp?vníku).

P?esah

Církev za?ala vznikat po Ježíšov? uk?ižování a vzk?íšení, když se v jednom jeruzalémském byt? na shromážd?né snesl Duch svatý — ten je držel pohromad? a dával jim sílu zv?stovat všem okolo, že Ježíš Kristus je Mesiáš. Tak se k?es?anství dostalo i k nám do Evropy, k nám do m?sta, vesnice.

Každý jednotlivý sbor, dokonce i sbor v jedné domácnosti se nazýval „církev“ (?ecky *ekklésia*), každý sbor je totiž církví Boží, je její sou?ástí, protože církev znamená p?ítomnost Boží v tomto sv?t?.

V tom smyslu se všichni v?řící p?i vší své r?znosti podílejí na stejné skute?nosti. Ti všichni — metodisti, kalvinisti, luteráni, katolíci, anglikáni, pravoslavní — p?edstavují onu „svatou církev obecnou“, jíž r?znost vyznání v?bec nevadí, protože kde pojí lidi láska, úcta a dobrá v?le, tam r?znost obohacuje. Když se ovšem lidé kv?li r?znosti vraždí, prokazují tím, že se od Boha odcizili. (Viz heslo „Pro? nemají monoteisté jednu církev“ In: Erazim Kohák, *Hesla mladých sviš??.*)

„Platí, co ?íkal už svatý Augustýn, že je mnoho lidí, které má B?h a nemá je církev, a je také mnoho lidí, které má církev, ale nemá je B?h.“ (Z rozhovoru s boromejkou Veritas Holíkovou, která pe?ovala o prezidenta Václava Havla až do jeho smrti; dostupné na aktualne.cz.)

Liturgie

Rituál

Na úvod jednotlivých hodin m?žete spole?n? s d?tmi recitovat:

V?řím v Boha Otce, který nás stvo?il, v?řím v jeho Syna, který nás zachránil, v?řím v Ducha svatého, který nás prom?ňuje.

Nebo (podle refrénu Svítá 372):

Víru nám dej, co úskalí zdolává, k doufání m?j, když prchá z nás odvaha, lásku rozdávej.

Biblický text k zapamatování

Vy jste t?lo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho úd?. (1Kor 12,1–31)

Okénko do bohoslužeb

Svatou církev obecnou. To je další ?lánek Kréda, který je dnes na ?ad? v ned?lce. Svátá církev? Není v tom trochu rozpor? N?co jako *veselý pesimista, mírumilovný zabiják, rychlá želva, zábavná písemka* (vymýšlejte klidn? jiné spojení evokující ve vašich posluchačích n?jaký rozpor, klidn? n?co z vašeho okolí, t?eba nablýskaná farní garážová vrata, když všichni víte, jak jsou beznad?jn? oprýskaná. Ale pozor, abyste neranili.) Jak m?že být církev svatá, když je p?itom obecná, tedy složená z nás všech, r?znorodých lidí? My lidé p?ece v?bec nejsme svatí? Církev je svatá, protože pat?í Bohu. Nebo jinak: církev je svatá, když pat?í Bohu. Co to znamená, taková Boží církev, to si budou povídat d?ti v ned?lce.

Modlitba

Pane Bože, d?kujeme ti za církev, za náš sbor, že se m?žeme spole?n? scházet a povídat si o tob?, zpívat písničky, modlit se, pomáhat druhým. Dej a? vždy pamatujeme, že tvé slovo je naším základem, že na n?m stavíme své domy, své životy. Posv?cuj nás a z?stávej s námi. Amen.

Odkaz na píse?

[Tvoje, Pane Kriste, dobrota \(SV346\)](#)

[Jd?te dál \(SV114\)](#)

[Apoštolská \(Prosíme t?\) \(SV274\)](#)

[Ó Pane m?j, nenech mne být](#)

[Tvoje, Pane Kriste, dobrota \(SV346\)](#)

[Nové p?íkázání \(SV364\)](#)

[Jak dobré a ut?šené \(SV422\)](#)

[Jedno jsme v Duchu svatém \(SV119\)](#)

[Vsta? a hledat poj? tu zem \(SV379\)](#)

[Z?sta? s námi, Pane, když se stmívá](#)

[Pomoz mi, m?j Pane \(SV261\)](#)

[Jeden Pán, jedna víra, jeden k?est pojí nás](#)

Cílová skupina

[Starší školní](#)

[Školní](#)

[Předškolní](#)

[Mladší školní](#)

Katechetické cykly

[Desatero – Modlitba Pán? – Krédo](#)

Téma

[Krédo](#)

Biblický odkaz (kat)

[Skutky 2,37–47](#)